

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ПАНКОВИЯТ ГРЯХ

chitanka.info

Още от онзи ден, когато Панко изправи стълбата под стряхата на тяхната къща и открадна от ластовичето гнездо две малки ластовичета, все нещо му беше чоголоно на душата. Затвори ги в старата клетка, която намери на тавана. Скри клетката с малките ластовичета в плевника и се залови да ги отгледва. Сипваше им вода в човките, ловеше им мухи и пеперудки.

Но птичетата едва приемаха храната, слабееха, не чуруликаха весело и очите им бяха все навън.

Тази тайна знаеше само майка му. Увещаваеше го да ги пусне на свобода, но той не я слушаше. Най-сетне наближи есента. Щъркелите взеха да се вият по небето на големи ята. Също и ластовичките кацаха по телеграфните жици на дълги редици и все като че се наговаряха за нещо.

— За дълъг път се стягат! — рече един ден Панковата майка. — Слушай, Панко, да пуснеш ластовичетата при дружките им. Стига си ги мъчил. Ще умрат тук през зимата от студ и глад. Ластовичка в клетка не живее, чедо.

Подире майка му се засмя и му каза уж на шега:

— Ти държиш ластовичетата затворени, а не мислиш, че майка им може да те прокълне! Ти знаеш ли, че едно време ластовичката е била млада невяста. Мъчила я много злата ѝ свекърва. За да се спаси, тя се превърнала на ластовичка...

— Ехаа! Лъжеш! — отвърна Панко.

Но до вечерта в ума му бяха все майчините му думи. Вечеряха, легнаха да спят, но Панко дълго не можа да заспи. В ума му все се въртяха думите за ластовичката и невестата. „Ба, излъга ме! — повтори си той пак. — Хич може ли жена да се превърне на птичка!“

Така се насърчи той и се приготви да спи. Но в същия онзи миг му се стори, като че видя как вратата се откряна и в стаята влязоха две големи черни сенки. Докато се опомни, ето че и стаята светна като денем и над леглото му се надвесиха две страшни същества — наполовина хора, наполовина нещо като птици. Като че ли бяха два големи черни гарвана! В ръцете им лъщеше по едно дълго, остро копие.

Панко се огледа, ала наоколо нямаше никого — ни баща му, нито майка му, нито по-малките братчета и сестричета. Опита се да извика,

но гърлото му като че беше се схванало. А гарваните човеци се наведоха още по-ниско над него.

— Гра! Гра! Гра! Панко, ставай! Ставай! — викна му единият.

— Гра! Гра! Гра! Бързо! Бързо! — грозно повтори и другият. — Хайде, при Великия съдник ще те водим!... Бързо! Гра! Гра!

Панко се сви заледен в леглото.

— Аз... аз... не искам... — промълви той разтреперан.

— Гра! Гра! Гра! Ха! Ха! Ха! — изсмяха се чудовищата. — Не искаш ли?! — И Панко сети как две студени копия допряха до гърдите му. — Гра! Гра! Ставай! Бързо! Бързо!

Панко скочи и тръгна навън с подкосени крака. Те преминаха двора: Панко напред, а двамата с копията зад него. Минаха покрай обора, стигнаха до голяма врата и влязоха през нея. Отначало той помисли, че влизат през вратата на техния плевник. Но като се взря, разбра, че са в дълбока пещера и че на дъното чакат други, още по-чудни същества. Приблжиха до тях. Панко видя нещо като трон и че на него седи някой прегърбен и наметнат с пъстро наметало, като че ли от орлова перушина.

— Пиуу! Пиуу! Този ли е, майко ластовичке? — попита гърбавото същество, като се изви, надясно.

Панко също погледна нататък и се смая! Той едва сега забеляза, че там стоят наредени други шест същества, още по-чудни. Те бяха две големи и четири по-малки. Всички бяха еднакви. Стояха прави и неподвижни. Те пък приличаха на някакви туркини. Лица не се виждаха. Облечени бяха отдолу със снежнобели дрехи, а отгоре, от глава до крака, ги покриваше дълга черна дреха като фередже.

— Чивик! Чивик! Чивик! — отвърна една от големите. — Този е, Велики съдник. Той открадна двете ми сладки дечица и ги крие в техния плевник, цял ден на тъмно, затворени в тясна клетка. Ние живеем в дома му. Там е къщата ни, под стряхата им. Ние пазим бобовите им вейки и зеленчука от вредни буболечки. Ловим пакостните сини пеперудки по ябълките, а той иска утре да разтури къщата ни... Съди го, Велики съднице! Осъди го!

— Пиуу! Пиуу! Нека така да бъде, клета майко. Осъждам го! — викна гърбавият с мантията. — Водете го, мои черни стражари! Водете го и изкълвете носа му и ушите...

— Гра! Гра! Гра! — викнаха стръвно птицохората и грабнаха Панко. Но той се изтръгна из остриите им нокти и нададе страшен писък:

— Олелеее! Милост! Милост. Няма вече... Няма! Няма!

— Ехей! Панко! Панко! Какво си се развикал такъв?

Панко отвори очи: над него стоеше майка му и го будеше. Той едва се опомни, но гърлото му още беше схванато и не можеше да проговори.

А на утрото той изнесе клетката, извади двете ластовичета и разтвори ръка. Птичетата изчуруликаха весело и мигом отлетяха. Наистина те не можеха да хвъркат така свободно и бързо, както другите ластовички. Те се завъртяха и кацнаха на телеграфната жица. Изведнъж ги заобиколиха други ластовички, оглеждаха ги и чуруликаха, сякаш ги разпитваха, говореха им нещо. После всички отлетяха, изгубиха се към синьото небе.

В този миг и Панко сети, че отведнъж олекна на душата му. Щеше му се и той да има крила и да полети от радост като птица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.